

Arrest

nr. 232 683 van 17 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 4 juni 2019 voor de zesde maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*), in zijn hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van E. M. A. (zijn broer). Deze aanvraag werd op 3 oktober 2019

geweigerd door de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.06.2019 werd ingediend door:

[…]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 04.06.2019 voor de zesde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde zijn broer E. M. A., van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer 79.12.31 623-93. Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; …’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (CY3937060) afgegeven in Antwerpen op 30.12.2015*
- ‘attestation administrative’ n°1677/CT/DAA dd. 21.12.2016*
- uittreksels uit het Spaanse bevolkingsregister van 2012*
- geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 08.10.2007*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 04.12.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 03.06.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd

- ‘verklaring lidmaatschap’ De Voorzorg van 2019 van de referentiepersoon en van betrokkene waarin betrokkene als persoon ten laste wordt opgegeven. Echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag. Het feit dat de referentiepersoon zelf verzekerd is, zegt niets over een mogelijke afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon.

- attesten van juni 2019 waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen van het OCMW; ziekenhuisattest en facturen een Belgisch ziekenhuis van 2017 op naam van betrokkene. Deze documenten zeggen op zich evenmin iets over een mogelijke afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon.

- geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 02.09.2016, 14.08.2007 en 25.11.2007. Louter deze geldstortingen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien kan uit het geheel van de beschikbare gegevens niet met zekerheid opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, zodat de relevantie van deze geldstorting niet afdoende duidelijk is. Hij legt immers een paspoort voor dat op 30.12.2015 is uitgevaardigd door de Marokkaanse autoriteiten in Antwerpen. In die zin kunnen wij niet bepalen wanneer betrokkene Europa is binnengekomen. Voor zover hij dus zou willen bewijzen reeds ten laste te zijn van het gezin van zijn oom van uit zijn land van herkomst of origine, kunnen wij niet vaststellen over welke periode hij zijn onvermogen zou moeten bewijzen, alsook het ten laste zijn.

- loonfiches van de referentiepersoon tussen december 2018 en augustus 2019.

Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene. Hoe dan ook dateren deze stukken van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor

zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat betrokkene en de referentiepersoon minstens in de periode 15.04.2009 (vestiging betrokkene) – 12.01.2012 (data attesten) geregistreerd waren op hetzelfde adres. Echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens kan de duur van deze samenwoning niet met zekerheid vastgesteld worden.

Op een gegevens ogenblik verhuisde de referentiepersoon naar Frankrijk en verwierf hij de Franse nationaliteit, en kwam betrokkene zich in België vestigen. Om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is het de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan niet afdoende worden vastgesteld of de voorgelegde gezamenlijke vestiging afdoende recent is om te voldoen aan deze voorwaarden. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel en/of valt van de Belgische staat. Het gegeven dat betrokkene en de referentiepersoon in België op hetzelfde adres geregistreerd zijn, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren. Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van art. 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële motiveringsplicht. Dat gedaagde poneert dat verzoeker dient aan te tonen dat hij deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger in het land van herkomst. Dat gedaagde impliciet maar zeker stelt dat België niet het land van herkomst is van verzoeker doch hij laat na te duiden welke dan wel het land van herkomst van verzoeker is. Dat verzoeker stelt dat het begrip "land van herkomst" cruciaal is ter beoordeling van de aanvraag. Dat gedaagde dit begrip veel te eng interpreteert. Dat de gedaagde in zijn wetsontwerp volgende toelichting gaf bij de invoering van art. 47/1 :

Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de "andere" familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG. Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.

Over deze "andere" familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: "(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., le lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens "vergemakkelijkt" in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)"

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het gehaal van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" en kunnen zij na vijfjaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven ("kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie"). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. Dat de voorbereiden werken uitdrukkelijk verwijzen naar het Arrest Rahman van het Europees Hof van Justitie 5 september 2012. Dat in dit arrest het begrip "land van herkomst" ter sprake komt. Het arrest stelt in zijn overweging nr 31 hierover het volgende stelt: 31. Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dat de conclusie van de Advocaat Generaal duidelijker is voor wat betreft de familieleden die in hetzelfde gezin wonen :

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft, ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste” niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof. 91. De familieleden wiens binnenkomst en verblijf de lidstaten moeten vergemakkelijken, zijn volgens artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 namelijk diegenen die „in het land van herkomst” ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het primaire verblijfsrecht geniet. Uit de formulering van deze bepaling volgt niet dat de algemene bewoordingen „land van herkomst”, waarmee zowel lidstaten als derde landen worden bedoeld, alleen betrekking hebben op de lidstaat van de Unie waaruit de burger van de Unie komt, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Daarenboven tonen sommige taalversies aan dat het begrip „land van herkomst” noodzakelijkerwijs betrekking heeft op de familieleden en niet op de burger van de Unie.(48) Uit de discussie die hierboven blijkt staat het vast dat het land van herkomst derhalve kan zijn de lidstaat waar de burger van de unie vandaan komt (zijnde de referentiepersoon) dan wel waar het familielid (verzoeker) vandaan komt. Dat de bestreden beslissing stelt dat er inderdaad sprake is van een samenwoning voorafgaandelijk aan de vestiging in het Rijk van de referentiepersoon doch stelt zo stelt de beslissing kan de duur van de samenwoning niet met zekerheid worden vastgesteld. Dat moeilijk kan worden begrepen waarom de duur van de samenwoning van belang is. Dat zonder twijfel verzoeker voorafgaand aan de aanvraag verblijfskaart heeft samengewoond met de referentiepersoon. Dat art. 47/1 van de vreemdelingenwet geschonden werd. Dat de motivering van de bestreden beslissing eveneens faalt gezien zij de jure een extra voorwaarde oplegt namelijk een bepaalde duur van samenwoning hetgeen niet pertinent is."

2.2. Verzoeker voert in het middel aan dat de verwerende partij het begrip “land van herkomst” te eng interpreteert. Hij verwijst naar het wetsontwerp waarbij artikel 47/1 in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd ingevoerd, evenals naar het arrest *Rahman* van het EHRM om te stellen dat het land van herkomst de lidstaat kan zijn waar de burger van de Unie vandaan komt, dan wel waar het familielid vandaan komt. Hij betoogt, wat zijn situatie betreft, dat hij voorafgaand aan de aanvraag met de referentiepersoon heeft samengewoond en dat er geen vereiste is voor de duur van de samenwoning.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij overgaat tot een partiële lezing van het arrest *Rahman* en de geciteerde overweging 31 van dit arrest volledig uit haar context haalt. De vraag die gesteld werd, naar aanleiding waarvan onder meer voornoemde overweging 31 werd genomen, betreft de vraag of vereist is dat, om als familielid ‘ten laste’ van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG te worden beschouwd, de betrokkene in dezelfde staat als die burger heeft verbleven en ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde.

Vooreerst dient aldus vastgesteld te worden dat de vraag, naar aanleiding waarvan overweging 31 werd geuit, enkel betrekking heeft op de familieleden ‘ten laste’, doch geenszins op de familieleden die in het land van herkomst inwonen bij de burger van de Unie. Voorts wenst de Raad te wijzen op de volledige tekst en het geheel van overwegingen die geuit werden naar aanleiding van de in dit punt reeds beschreven vraag aan het Europees Hof van Justitie die, samen met andere vragen, aanleiding hebben gegeven tot het arrest *Rahman* van 5 september 2012:

“(…)

27 Met zijn derde en zijn vierde vraag, die eveneens samen dienen te worden behandeld, wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of, om als familielid „ten laste” van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, vereist is dat de betrokkene in dezelfde staat als die burger heeft verbleven en ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde.

28 Zoals met name het Centre for Advice on Individual Rights in Europe (AIRE Centre), de Nederlandse regering en de Commissie hebben opgemerkt, kan uit de bewoordingen van richtlijn 2004/38 niet worden afgeleid dat familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen en naar behoren hun situatie van afhankelijkheid ten opzichte van deze burger hebben aangetoond, van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, van deze richtlijn zijn uitgesloten op de enkele grond dat zij niet in dezelfde lidstaat als deze burger hebben verbleven.

29 Volgens dit artikel 3, lid 2, vergemakkelijken de lidstaten, overeenkomstig hun nationaal recht, binnenkomst en verblijf van „andere familieleden [...], die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet [...]”.

30 Evenzo mogen de lidstaten volgens artikel 10, lid 2, sub e, van richtlijn 2004/38 betreffende de afgifte van de verblijfskaart van de in artikel 3, lid 2, van die richtlijn genoemde familieleden de overlegging verlangen van een „door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie”.

31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of

op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

34 In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest.

35 Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

(...)”

Uit een grondige lezing van voormelde overwegingen blijkt duidelijk dat de uiteenzetting niet handelt over de vraag of het ‘land van herkomst’, bedoeld in artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG, het gastland kan zijn waar de burger van de Unie, bij wie men zich wil voegen, zich vestigde, doch wel over de vraag van het tijdstip van het ten laste zijn van het betrokken familielid van de burger van de Unie, waarbij wordt vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. De Raad kan in de voormelde overwegingen geenszins lezen dat de voorwaarde in te wonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, in het land van herkomst ingelost kan zijn indien de betrokkene aantoonbaar in te wonen bij de voormelde burger van de Unie in het gastland.

Het komt aan de verzoeker toe om aan te tonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag in het gastland ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van het gezin.

De bestreden beslissing motiveert wat betreft de vraag of verzoeker voorafgaand aan de aanvraag in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, minstens in de periode 15 april 2009 tot 12 januari 2012 (data attesten) geregistreerd was op hetzelfde adres. Echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens kan de duur van deze samenwoning niet met zekerheid vastgesteld worden, daar op een gegeven ogenblik de referentiepersoon naar Frankrijk verhuisde en hij de Franse nationaliteit verwierf, en verzoeker zich in België kwam vestigen, hetgeen hij onbesproken laat. De bestreden beslissing stelt hierbij geen vereiste van duur, doch stelt vast dat de referentiepersoon naar Frankrijk verhuisde (waar hij de Franse nationaliteit verwierf), terwijl verzoeker zich in België vestigde. Hieruit volgt dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag geen deel uitmaakte van het gezin van zijn broer. De bestreden beslissing vereist niet dat verzoeker een bepaalde duur zou hebben samengewoond, maar dat in het kader van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet is vereist dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Dit motief wordt door verzoeker niet weerlegd.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. VERHAERT
--------------	-------------